

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 136/2019-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. júna 2019 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Laššákovej a zo sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetiho predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti Plachtince Power, s. r. o., Kameničany 200, IČO 45 713 316, zastúpenej advokátskou kanceláriou LEGAL & CORP s. r. o., Gajova 11, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Tomáš Dujčík, vo veci namietaného porušenia jej základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obdo 95/2018 z 15. januára 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti Plachtince Power, s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. marca 2019 doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti Plachtince Power, s. r. o., Kameničany 200, IČO 45 713 316 (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátskou kanceláriou LEGAL & CORP s. r. o., Gajova 11, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Tomáš Dujčík, ktorou namieta porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Obdo 95/2018 z 15. januára 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Sťažovateľka vo svojom podaní uvádza, že v jej právnej veci o zaplatenie sumy 52 160,52 € s príslušenstvom, v ktorej vystupovala v pozícii žalobcu, *„19. 09. 2018 bol vyhlásený rozsudok, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok Okresného súdu Žilina zo dňa 23. 11. 2017, č. k. 18 Cb/26/2017-334... že Žalovaný bol zaviazaný zaplatiť Sťažovateľovi výšku žalovanej sumy...“*. Žalovaný proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie spolu s návrhom na odklad jeho vykonateľnosti. Najvyšší súd napadnutým uznesením odložil vykonateľnosť rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13 Cob 48/2018 z 19. septembra 2018 (ďalej len „rozsudok odvolacieho súdu“) do rozhodnutia o dovolaní žalovaného.

3. Sťažovateľka v sťažnosti namieta, že *„uznesenie nevychádza zo žiadnych individualizovaných, presvedčivých, logických alebo racionálnych dôvodov, ktoré by osvedčovali v danej sporovej veci existenciu okolností hodných osobitného zreteľa, a ktoré*

by presvedčivo odôvodňovali a opodstatňovali potrebu odkladu vykonateľnosti Rozsudku“. Sťažovateľka svoju argumentáciu v ústavnej sťažnosti rozvíja a dospieva k záveru, že v jej veci ani neexistovali a neexistujú okolnosti hodné osobitného zreteľa, preto tvrdí, že *„vo vzťahu k sťažovateľovi bol aplikovaný prístup dovolacieho súdu neproporcionálny, diskriminačný, arbitrárny a nepreskúmateľný“.* Na základe svojho presvedčenia, že došlo k protiústavnému výkladu a aplikácii noriem procesného práva najvyšším súdom v jej veci, sa domnieva, že zároveň došlo aj k neústavnému zásahu do jej základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, resp. práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

4. Sťažovateľka v závere svojej ústavnej sťažnosti navrhuje, aby ústavný súd o nej rozhodol nálezom, ktorým vysloví:

„I. Základné právo Sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a právo na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ako aj práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 15. 01. 2019, č. k. 4 Obdo/95/2018 porušené bolo.

II. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 15. 01. 2019, č. k. 4 Obdo/95/2018 sa zrušuje a vec sa vracia tomuto súdu na ďalšie konanie.

III. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť Sťažovateľovi všetky trovy konania...“

II.

5. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práva alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom stanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ústavný súd ak vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva porušil, vo veci konal. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

7. Sťažovateľka v prvom rade namieta, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorým odložil vykonateľnosť rozsudku odvolacieho súdu, došlo k neprípustnému zásahu do jej procesných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Argumentuje tým, že dôvody, ktoré najvyšší súd uviedol v odôvodnení svojho uznesenia, neobstoja, preto podľa názoru sťažovateľky napadnuté uznesenie najvyššieho súdu je arbitrárne, porušujúce jej označené práva.

8. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne...

9. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

10. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí

bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrh, ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

12. Ústavný súd v nadväznosti na právnu povahu a účel napadnutého uznesenia najvyššieho súdu (o odklade vykonateľnosti rozsudku odvolacieho súdu na plnenie peňažnej sumy) v súlade so svojou konštantnou judikatúrou v prvom rade zdôrazňuje, že posúdenie podmienok na vydanie predbežného procesného rozhodnutia je predovšetkým vecou všeobecných súdov (čl. 142 ústavy). Ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) sa ústavný súd spravidla nepovažuje za oprávneného zasahovať do predbežných

rozhodnutí, keďže nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov, a okrem toho v takýchto prípadoch ide o rozhodnutia, ktoré do práv a povinností účastníkov konania nezasahujú konečným spôsobom (IV. ÚS 82/09). Ústavný súd posudzuje problematiku predbežných procesných rozhodnutí zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k ich zrušeniu pristupuje len za celkom výnimočných okolností. Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí predbežnej povahy všeobecných súdov iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu. Na druhej strane však aj v konaní o predbežnom rozhodnutí musia byť rešpektované minimálne požiadavky zodpovedajúce princípom spravodlivého procesu, resp. základnému právu na súdnu ochranu. Preto aj procesné rozhodnutie dovolacieho súdu o odklade vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia musí mať rovnako ako aj iné rozhodnutia zákonný podklad, musí byť vydané príslušným orgánom, nemôže byť prejavom svojvôle a musí byť ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnené (m. m. II. ÚS 531/2011, II. ÚS 481/2012).

13. Najvyšší súd v relevantnej časti odôvodnenia svojho rozhodnutia poukázal na zákonné ustanovenie, ktoré bolo podkladom rozhodnutia, pričom k dôvodom hodným osobitného zreteľa uviedol, že *„zohľadnil aj prebiehajúce exekučné konanie, v rámci ktorého by ujma, ktorá vznikne výkonom rozhodnutia na majetku dovolateľa, vzhľadom na nemožnosť navrátenia veci do pôvodného stavu, bola väčšia, ako prípadná ujma u žalobcu, ktorý v prípade neúspechu žalovaného v dovolacom konaní sa bude môcť domáhať svojich nárokov v exekučnom konaní“*.

14. Ústavný súd po preskúmaní sťažnosti, ako aj k nej priloženej dokumentácie, poukazujúc najmä na obsah napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ktorého relevantná časť je citovaná, dospel k záveru, že účinky napadnutého uznesenia najvyššieho súdu v okolnostiach posudzovanej veci sú zlučiteľné s obsahom sťažovateľkiných označených práv procesného charakteru. Najvyšší súd stručne uviedol dôvody, ktoré ho viedli k prijatiu rozhodnutia, pričom svoje rozhodnutie oprel o príslušné zákonné ustanovenie § 444 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov.

15. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej posudzuje spravodlivosť procesu ako celku (napr. m. m. II. ÚS 307/06), preto k vyhovaniu sťažnosti dochádza zásadne iba v prípadoch, ak dospeje k názoru, že namietané a relevantné procesné pochybenia zo strany príslušného orgánu verejnej moci umožňujú prijatie záveru, že proces ako celok bol nespravodlivý a vzhľadom na to aj jeho výsledok môže vyznievať ako nespravodlivý. Ústavný súd preto nepristupuje k vyhovaniu sťažnosti v prípadoch, keď zo strany orgánov verejnej moci síce k určitému pochybeniu došlo, avšak jeho intenzita a existujúca príčinná súvislosť medzi namietaným porušením ústavou garantovaného práva a jeho dôsledkami na spravodlivosť procesu ako celku nemala podstatný, resp. rozhodujúci dosah (m. m. IV. ÚS 320/2011). V nadväznosti na uvedené ústavný súd zdôrazňuje, že nie každé porušenie zákona orgánom verejnej moci má automaticky za následok porušenie ústavou, resp. dohovorom garantovaného práva, v danom prípade základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. IV. ÚS 104/2012).

16. Ústavný súd svoj záver o ústavne udržateľných účinkoch napadnutého uznesenia najvyššieho súdu zakladá primárne na právnej povahe napadnutého uznesenia dovolacieho súdu o odklade vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia, ktoré má dočasný a predbežný charakter, pričom z hľadiska naplnenia ústavou a dohovorom garantovaných práv účastníkov konania (vrátane sťažovateľky) bude rozhodujúce až meritórne rozhodnutie najvyššieho súdu o podanom dovolaní. Predpokladom na záver o porušení sťažovateľkiných označených základných práv môže byť iba také ich porušenie, ktoré nie je napravitel'né alebo odstrániteľné v činnosti súdu pred začatím konania alebo v konaní o veci samej, resp. ktoré nemožno napraviť procesnými prostriedkami, ktoré zákon (v danom prípade Civilný sporový poriadok, pozn.) účastníkom konania účinne poskytuje v záujme ochrany ich ústavou garantovaných práv. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu v posudzovanej veci pritom predstavuje len dočasné a predbežné obmedzenie oprávnení sťažovateľky ako v spore úspešnej strany, ktoré môže byť v prípade jej účinnej obrany v dovolacom konaní odstránené konečným meritórnym rozhodnutím najvyššieho súdu o dovolaní. Na odôvodnenie rozhodnutia o odložení vykonateľnosti rozhodnutia aj preto nemožno klásť

rovnaké požiadavky ako na odôvodnenie rozhodnutia vo veci samej (m. m. I. ÚS 357/2012, II. ÚS 68/2017).

17. Pokiaľ ide o rozhodovaciu prax Európskeho súdu pre ľudské práva, táto vylučuje aplikovateľnosť čl. 6 ods. 1 dohovoru na rozhodovanie v otázke predbežných opatrení, pretože nie sú rozhodnutiami o občianskych právach alebo záväzkoch (pozri rozhodnutie *Apis versus Slovenská republika* z 10. januára 2000 č. 39754/98, v ktorom sa konštatovala neaplikovateľnosť čl. 6 *ratione materiae* v konaní o zrušení predbežného opatrenia).

18. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nevykazuje také nedostatky, ktoré by mali ústavnú intenzitu a na základe ktorých by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne vysloviť, že ním došlo k porušeniu sťažovateľkou označeného základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľky v tejto časti pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy

19. Sťažovateľka zároveň tvrdila, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu bolo zasiahnuté do jej základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, ako aj jej práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 1 dodatkového protokolu. Ústavný súd konštatuje, že ide o práva hmotného charakteru.

20. Ústavný súd, vychádzajúc z povahy napadnutého rozhodnutia, najmä však jeho dočasnosti, a zo skutočnosti, že prípadnú ujmu, resp. škodu vzniknutú v dôsledku odkladu vykonateľnosti rozsudku odvolacieho súdu si sťažovateľka môže uplatniť v rámci prebiehajúceho exekučného konania vo forme úrokov z omeškania, konštatuje, že nezistil relevantnú súvislosť medzi označenými právami hmotnej povahy a napadnutým uznesením najvyššieho súdu, čo ústavný súd nevyhnutne vedie k záveru o zjavnej neopodstatnenosti

sťažnosti v tejto jej časti, preto ju podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol z označeného dôvodu.

21. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. júna 2019